

РЕШЕНИЕ

№ 515

гр. Варна, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско
дело № 20223100502443 по описа за 2022 година

С решението на ВРС-48с-в № 2889/27.09.2022г по гр.д.№ 9320/2022г е
отхвърлена молбата на Г. М. Ч. ЕГН *****, лично и като майка и
законен представител на детето Й. С. П. ЕГН *****, против С. Й. П.
ЕГН ***** с адрес гр.Варна ул.“К. Ш.“ ***, за предприемане мерки за
защита по ЗЗДН поради извършени актове на домашно насилие на 15.06.2022г
в гр.Варна, следобед около 19.15ч в Снекбар „Лико“, до Плувен комплекс
„П.“; **ОСЪДЕНА** Е Г. М. Ч. ЕГН ***** да заплати о сметка на ВРС
държ. такса в размер на **25лв**, на осн.чл.11 ал.2 ЗЗДН ; **ОСЪДЕНА** Е Г. М. Ч.
да заплати на С. Й. П. сумата от **900лв** - заплатено адв.възнаграждение, на
осн.чл.11 ЗЗДН.

Недоволна от така постановеното от ВРС решение е останала
молителката Г. Ч., която подава въззивната си жалба **вх.№**
724378/21.10.2022г в лично качество и като майка и законна
представителка на малолетното си дете Й., чрез адв.Ал.П.. Счита същото
за неправилно, незаконосъобразно и необосновано и затова моли за неговата
отмяна, вместо което да бъде постановено друго за уважаване подадената от
нея молба, като бъде задължен С. Й. П. да се въздържа от извършването на
домашно насилие спрямо Г. М. Ч. и детето Й. С. П., род.30.11.2011г, за срок

от 18 месеца; да му бъде наложена забрана да приближава до Г. М. Ч. и до детето Й., род.30.11.2011г, на по - малко от 200м, както и адреса на жилището, в което живеят понастоящем - гр.Варна, с.о.,Т." ул."16-та" ***, както и адреса на СУЧЕ"Ал.С.Пушкин"-гр.Варна на ул."Д." ***, където учи Й. Ст.П., и до местоработата на молителката-УМБАЛ,"Св.Марина"-гр.Варна, бул.,Хр. Смирненски" № 1 и МУ-гр.Варна - ул.,,"Проф.М.Д." ***, за срок от 18 месеца; да бъде задължен ответникът да посещава специализирани програми; да наложена глоба на същия в максималния размер, предвиден в закона. Моли за присъждане сторените съдебно-деловодни разноски.

Излага следните доводи : неправилно ВРС е квалифицирал случилото се на 15.06.2022г като пререкание, което само по себе си не представлявало домашно насилие, защото не надхвърляло определените за това граници. Счита, че ВРС не е анализирал събраните писмени и гласни доказателства в тяхната съвкупност и затова е достигнал до погрешни правни изводи. Блъскането и дърпането на Г. Ч. от страна на Ст.П., отправянето на заплахи пред детето им Й. Ст.П. представляват актове на физическо, психическо и емоционално насилие над молителката и детето /за справка Решение ***8/11.04.2014г по гр.д.№ 641/2014г на ВРС; решение ***13/21.10.2015г по гр.д.№ 2745/2015г на ВРС/. Съдът е длъжен да постанови решението си въз основа на закона и съобразните по делото доказателства, които се преценяват по вътрешно убеждение. В мотивите на постановеното решение личали нападки към молителката и съпруга й, че били инспирирали конфликта на 15.06.2022г, срещу което категорично се възразява : *"Дори да се приеме, че е имало някакъв акт на неуважително отношение, отправени заплашителни думи към П. Ч., то те са били провокирани от осъзнатото поведение на Г. Ч. и съпругът й за конфликтната ситуация между бивш и настоящ съпруг и липсата на всякаква житейска логика двамата в присъствието на бивша за единия и настояща за другия съпруга да се събират на едно място, още повече в присъствието на детето Й."* Явно присъствието на П.Ч. на тържеството на детето се определя от съда като нещо неправилно, но се пропуска да се отчете, както изградената емоционална връзка между П. и Й. предвид съвместното им живее, така и закона. Съгл.чл.122 ал.3 СК *"Съпругът на родителя е длъжен да съдейства на родителя при изпълнение на неговите задължения."*, следователно, Законодателят възлага задължение на последващия съпруг на майката да й

оказва съдействие при отглеждане на детето и желанието на настоящия съпруг на молителката да подкрепи детето и майката не могат да се разглеждат по начина, описан в мотивите на решението на ВРС. Видно от показанията на свид. П. Ч. е, че С., обаждайки се и изпращайки SMS, търси провокацията и желанието да предизвика скандал, което не е отчетено от ВРС : „След което С. звънна на телефона на жена му. Тя не му вдигна умишлено, след което изпрати съобщение чрез SMS на нейния мобилен номер: „Кажеш на П. да се маха, че ще стане страшно. Тя, естествено, не отговори на провокацията му, след което той три пъти звъня на моя телефон. Аз не му вдигнах умишлено. След около десетина минути, може би, С. пристигна в заведението заедно със своя приятел....” С. също не е бил сам на тържеството на детето, но само желанието на майката да не бъде сама, а да бъде със семейството си, е укоримо поведение според ВРС. Нито Г., нито П. са искали да бъдат заедно със С., нито са търсили комуникация с него. Предвид изложеното счита, че ВРС не е приложил нито процесуалния, нито материалния закон правилно при постановяване на решението си.

Въз основа на подробно изложения коментар на събраните доказателства по делото счита за доказано, че на 15.06.2022г С. П. е осъществил актове на насилие - психическо и емоционално насилие по смисъла на чл.2 ЗЗДН по отношение на Г. Ч. и детето Й. П., изразяващо се в поставянето на детето в конфликт на лоялност, отправянето на закани пред Й. за саморазправа от страна на С. Й. П. към съпруга на Г. - П. Ч., физическото насилие към Г. Ч. чрез блъскането и стискането за ръката й пред детето Й. с цел да бъде разделено детето от нея и да тръгне с баща си, заставането между Г. и детето с цел да бъдат разделени и да бъде принудено да тръгне с него. Поради това решението на ВРС като неправилно и незаконосъобразно моли да бъде отменено. Претендират се сторените съдебно-деловодни разноски.

В срок е постъпило **писмен отговор от въззиваемия С. Й. П.**, чрез адв. Вл. Д., със становище за неоснователност на жалбата: 1/ по първото оплакване в жалбата, че съдът не бил анализирал в съвкупност събраните гласни и писмени доказателства в тяхната съвкупност. В подкрепа на това свое възражение, въззивницата сочи, че П. Ч., като последващ съпруг на майката имал задължение по закон да я подпомага в отглеждането на детето Й., доколкото живеели заедно и имало емоционална връзка между него и

детето. Така въведения довод в жалбата е несъстоятелен, т.к. наличието на емоционална връзка между П. Ч. и детето Й. не е юридически факт, който подлежи на изследване по настоящия съдебен спор, респ. не е бил възложен за доказване на която и да е страна в процеса, което било достатъчно, за да се приеме, че не почива на закона. Освен това, не кореспондираше на събраните по делото доказателства, а представлявало правно предположение - „поради съвместното живеене на детето и новия съпруг на майката“. В този контекст, нормата на чл.122 ал.3 СК не следвало да се чете буквално, а да се осъзнаел нейният смисъл, духът ѝ, а именно: че последващият съпруг подпомага родителят, но само в случаите, когато това е необходимо, належащо, т.е. при невъзможност на родителят да полага родителски грижи. В тази връзка от събраните по делото доказателства с категоричност се установявало, че присъствието на П. Ч. не било необходимо на дата 15.06.2022г да подпомага майката в отглеждането на детето Й. - ден за празнуване на приключване на учебната година, което било поканило своя баща лично и е помолило новия съпруг на майката да не идва. От предходния абзац следвало и не се разколебавало от изслушването на детето, което само разказало, че между баща му и П. Ч. имало напрегнато отношение. Тази осъзнатост безспорно трябвало да присъства и в съзнанието на майката и новият ѝ съпруг, а отсъствието им най-вероятно била основна предпоставка за инспириране на ситуацията на 15.06.2022г, както правилно РС - Варна е възприел поведението на майката и новият ѝ партньор. Доказателства в обратна насока не били събрани. Възможен пример за осъзнатост относно защита най-добрия интерес на детето Й. /при наличие на знание, че присъствието и на двамата би било основание за възникване на каквото и да е спречкване, спор/ е отсъствието на П. Ч. от празненството или при идването на С. П., той да си тръгне. Моралът и най-добрия интерес на детето изисквали подобно поведение. Уви, П. Ч. не само не си бил тръгнал, след като видял въззвиваемия, а дори го бил избутал/ударил пред неговия син, за което сам той признава в своя разпит, потвърдено и от свидетеля воден от отв. страна. Именно след това поведение на П. Ч., детето Й. се е уплашило и побягнало, за което са събрани гласни доказателства (разказ на детето, стр.6 протокол от с.з. 16.09.2022г и свид. Пенев). И след като детето Й. при изслушването му изрично заявило, че е имало уговорка между него и баща му след празненството да вечерят заедно, но не казал на майка си, защото би възникнал конфликт между баща

му и П., то това било поредното доказателство, че най-добрият интерес на детето е бил П. Ч. да не присъства и Й. да вечеря с баща си. Уви, детето е било възпрепятствано от майка си да вечеря с баща си, което то описва в разказа си (стр.6 протокол от с.з. 16.09.2022г. 2/ По второто оплакване – счита същото за несъстоятелно. Показанията на свид.П. Ч. може да се мисли, че са дискредитирани поради самото му качество - съпруг на майката на Й. и съдът по реда на чл.172 от ГПК има право да подходи с необходимата критичност към тях. Освен това, за възможната заинтересованост на този свидетел говорело и поведението му по време на разпита - след всеки зададен въпрос имало замисляне продължително време и след това много забавено изговаряне на отговор, докато свидетелят воден от ответната страна отговарял своевременно и непосредствено. Можело да се приеме, че показанията на този свидетел противоречат и на разказа на детето Й., което казало, че майка му го дърпала за ръката и баща му бил хванал ръката й и я е отделил от него. Това било напълно естествена реакция на един загрижен родител - от разказа на Й. се установява, че той самостоятелно, по свое желание е хванал баща си за ръката и двамата са тръгнали, едва след което майка му е попречила пътя им да вечерят заедно. Следователно, при положение, че майката впоследствие била хванала детето за ръката и не го пуснала да продължи с баща си, то тя му е причинявала болка и страдание, което Ст.П. е взел решение да преустанови, отдръпвайки ръката й от тялото на сина му. Детето в нито един момент от разказа си не било казало, че С. П. е отправил закани и заплахи към П. Ч., което било потвърдено като фактическа обстановка и от свидетеля воден от ответната страна или че било говорил на висок глас към майка му. Обратно, свид.П. Ч. и вторият свид.И.П. с увереност твърждали, че имало такива отправени закани, заплахи. При това положение, неподправеният разказ на детето би следвало да се приеме, като най-правдоподобното доказателство за действителното извънпроцесуално материално-правно положение, в което са изпаднали страните в процеса в онзи ден - 15.06.2022г : не е имало закани и заплахи от С. към П.. Ситуацията правилно е била квалифицирана от съда като спречкване, вина за което имат майката на детето и нейният нов съпруг. От разказа на детето се установявало и поведението на въззиваемия, след като майката се е противопоставила двамата да вечерят заедно (защото денят 15.06.2022г. не бил в неговия режим наличен контакт, въпреки, че в представеното по делото съдебно решение по

гр.дело, водено пред ВРС относно разширяване на режим наличен контакт между бащата и детето, майката в отговора си срещу исковата молба изрично е заявила, че е предоставяла възможност на бащата да има контакт с детето и извън установения с предходно решение режим на личен контакт) - С. П. го е пуснал и го е запитал за това какво желае да направи - т.е. това е поведение на отговорен родител. От изслушването на детето можело да се направи и друг извод, който кореспондирал с мотивите на ВРС и било поредното основание за тяхната житейска обосновааност - че присъствието едновременно на бившия и настоящия съпруг на майката Г. не само сега, но и в миналото е било основание за напрегнатост, т.е. така възникналото спречкване провокирано от майката и новия ѝ съпруг и насочено към С. П. не било нещо ново, необичайно за детето Й., за да се приемело за акт на домашно насилие в негово присъствие. За наличие на идентично провокативно поведение на майката към отношенията между баща и син и то след образуване на съдебното производство за защита от домашно насилие и след постановяване на съдебното решение по гр.д.2991/2021г на ВРС-19с-в, с което е уважено искането на Ст.П. за разширяване на РЛО с детето-с молба от 16.09.2022г били заявени нововъзникнали факти, респ. са представени и доказателства за това. Подобно поведение на майката не било в интерес на детето и целяло единствено да отдалечи Й. от баща си С.. Ето защо въззиваемият бил на мнение, че подадената молба за защита от домашно насилие целяла не реално защита от поведение, което можело да се квалифицира като акт на насилие, а съвсем друго - отчуждение на детето от бащата. Въпреки това, ВРС - 48с-в бил достатъчно задълбочен в анализа на събрания доказателствен материал и прозрял това, като отхвърлителното решение е негова функция. ВРС бил изцяло прав да не кредитира показанията на свид.И.П., който изнесъл данни, че присъствал на събитие, което се осъществило преди повече от година, което е ирелевантно за настоящия съдебен процес. Нещо повече, вероятната недостоверност на показанията му следвали и от местоположението, което описвал свидетелят - наличие на растителност, както и обстоятелствата, при които бил станал очевидец - управлявал електрическа тротинетка със скорост от 15кмч и се е оглеждал за познати.... Само това му изявление било достатъчно да се приеме като основание за некредитиране на показанията му, т.к. поддържането на подобна скорост при управление на превозното средство не позволявала на водача да отклонява вниманието си, освен да

гледа напред, движейки се по алеята над мястото, за което сочи да е станал конфликтът. Дори да се игнорира това съждение, то друг отговор на свидетеля отново будел съмнение за неговата обективност - видял своя познат и чул, че въззиваемият бил отправил заплахи към П. Ч., но не отишъл при своя познат, т.к. не искал да остави превозното си средство без надзор понеже имало стълби ..., а сам в следващ отговор заявява, че тротинетката се сгъва и той може да е пренесе. Вероятната недостоверност на показанията на този свидетел следват и от самите тях; същият изложил, че пред него не се е случило нищо - докато всички други свидетели казват, че детето Й. било побягнало нагоре по стълбите, т.е. точно натам, където свидетелят казва, че се е намирал. Също така, заявява, че на мястото, където бил и в посока долната алея, имало растителност и той не видял П. да бута С., докато самият свид.Ч., както и свид.Пенев, и детето са казали, че това се било случило. Т.е. това явно показвало, че свидетелят е нямал видимост за възникналата ситуация. Ето защо изводът на ВРС да не кредитира показанията на този свидетел са основателни и почиват на закона и фактите по делото. Поради изложеното моли за потвърждаване обжалвания съдебен акт. Претендира присъждане сторените разноски.

Контролиращата страна ДИРЕКЦИЯ “СОЦИАЛНО ПОДПОМА ГАНЕ“ - гр.Варна не е изразила становище.

Съдът е сезиран с **молба от Г. М. Ч.**, действаща лично и като майка и законен представител на детето Й. С. П., род.30.11.2011г, в която излага, че С. Й. П. е неин бивш съпруг, с когото бракът им е бил прекратен с влязло в сила съдебно решение № 2783/20.06.2019г по гр.д.№ 750/2019г. От брака си имат родено детето Й., а второто дете М. е с произход от друг баща П. Ч., с когото към настоящия момент са в брак и имат родено още едно дете. Със същото решение упражняването на родителските права по отношение на двете деца Й. и М. е предоставено на майката, а с бащата е бил определен режим на лични отношения. Излага още, че има висящ съдебен спор по гр.д.№ 2991/2021г по описа на ВРС-19с-в за промяна на режима на личен контакт на бащата и детето Й., както и висящ съдебен спор между Г.Ч. и ответника П. и съпруга й П. Ч. относно произхода на второто дете М., висящо пред ВКС-III ГО, насрочено за 9.11.2022г. Твърди, че ответникът е извършил акт на домашно насилие : на 15.06.2022г в гр Варна, следобед около 19.15ч в Снек бар „Пико“, до Плувен комплекс „П.“ се провело тържество по случай края на

учебната година за детето Й.. Още преди началото на тържеството, отивайки към заведението, ответникът започнал да звъни на сина си Й. и детето му казало, че ще бъде с майка си и съпруга й П.. Ст.П. му казал, че съпругът на майка му П. трябвало да се махне оттам и да не присъствал на тържеството, след което на няколко пъти започнал да звъни и да изпраща съобщение на телефона на молителката Г.Ч. 0882535722 с текст: „Кажи на П. да се маха от там, че ще стане страшно“. Ответникът започнал да звъни и на телефона на П. Ч. с номер 0888614744. Молителката излага, че тримата - тя, Й. и П. влезли в заведението и седнали настрани, за да гледат тържеството, без да имат контакт по какъвто и да е начин с ответника. След ок.15мин при тях дошъл отв.Ст.П. с приятеля си И. Петев Пенев. П. Ч. ги поздравил, а ответникът започнал да крещи силно превъзбуден: „Само не ми викай здрасти, само не ми викай здрасти“. Тържеството преминало спокойно, без конфликти, но при тръгването си Ст.П. казал на Г.Ч.: „Детето идва с мен !“. В тази връзка се излага от молителката, че съгласно постановените съдебни решения бащата нямал определен режим на контакт и тъй като бил взел детето на 10.06.2022г/петък/ и не го върнал до 14.06.2022г /вторник/, майката му отказала. В този момент бащата започнал да крещи и да дърпа сина си Й. с думите: „Хайде, Д., тръгвай с мен!“. На това майката се противопоставила и той я блъснал, като застанал между нея и детето. Ст.П. започнал да се държи неадекватно и да гони сина си Й., а майката да бяга след тях. За да я защити, П. Ч. пресякъл пътя на бащата и му казал да спре, да не разваля празника на детето и да не прави панаири на улицата. Ст.П. продължил да гони детето и започнал да дърпа силно за ръката молителката. Детето Й. се разстроило много от целия скандал. Когато видял това, ответникът започнал да увещава детето да избере при кого да отиде. Майката, въпреки че я боляла ръката от дърпането и блъскането му, започнала да го моли да спре да поставя детето в конфликт на лоялност. В този момент, Ст.П. се обърнал към П.Ч. и му казал през зъби: "Ще ти спра докторската кариера да знаеш, ей! Ще те приключа аз тебе, ще ти пратя хора!" Заплахата била отправена пред детето. Прави искане за налагане мерки за защита, както следва: 1/ да се задължи отв.Ст.П. да се въздържа от домашно насилие спрямо Г. Ч. и детето Й. Ст.П.,род.30.11.2011г, за срок от 18 месеца; 2/ да му бъде наложена забрана да приближава молителката и детето на по-малко от 200м, както и адреса на жилището, в което живеят понастоящем: гр.Варна с.о.,Т." ул."16-та" ***, а също и адреса

на СУЧЕ"Ал.С.Пушкин"-гр.Варна ул."Д." ***, където учи детето; както и местоработата на Г.Ч. - УМБАЛ,"Св.Марина"-гр.Варна бул.,Хр.Смирненски" № 1 и Медицински университет-гр.Варна ул.,Проф.М.Д."*** за срок от 18 месеца; 3/ Да бъде задължен отв.Ст.П. да посещава специализирани програми.

Ответникът С. Й. П. е депозирал писмено становище за неоснователност на молбата

ДИРЕКЦИЯ“СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ“-ВАРНА е изразила становище при приемане на молбата за основателна, постановената ограничителна мярка да бъде за кратък срок.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, въз основа на изложената фактическа обстановка, становището на страните, събраните по делото доказателства, както и приложимите материални норми, достига до следните **фактически и правни изводи**:

Молбата изхожда от и срещу легитимирани лица по смисъла на чл.3 т.1 и 4 ЗЗДН и чл.8 т.1 и т.2 ЗЗДН. Искането надлежно ангажира компетентността на сезирания съд съобразно разпоредбата на чл.7 ал.1 ЗЗДН и удовлетворява изискванията за редовност и срочност на същата по смисъла на чл.9 и чл.10 ал.1 от същия закон.

Съобразно легалната дефиниция на чл.2 ал.1 ЗЗДН, всеки акт на физическо, емоционално и психическо насилие спрямо лицата по чл.3 ЗЗДН представлява такъв на домашно насилие.

Представени са декларации по чл.9 ал.3 ЗЗДН от Г. М. Ч. в лично качество и като майка и законен представител на детето Й. П., потвърждаващи под страх от наказателна отговорност верността на изложените в молбата факти относно осъщественото спрямо молителите.

Представената по делото декларация по чл.9 от ЗЗДН се ползва с пълна доказателствена сила и е изцяло обвързваща съда.

Съобразно трайната практика на съдилищата, декларацията по чл.9 от ЗЗДН се ползва с пълна доказателствена сила и е изцяло обвързваща съда, само и единствено при липса на представени по делото гласни и писмени доказателства. При наличието на ангажирани други доказателства по делото, съдът е длъжен да прецени представената декларация и изложените в нея твърдения единствено след анализ на всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност.

Съдът е приел за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните /предвид признанието им от ответника с подаденото становище/ следното :

Г. Ч. и С. П. са бивши съпрузи и родители на детето Й. П., чийто брак е бил прекратен с влязло в сила съдебно решение;

По отношение мястото и времето на описаните в молбата и декларацията събития : на 15.06.2022г Ст.П. е присъствал на празненството на сина си Й. заедно със своя приятел И. П.Пенев, разпитан като свидетел, а майката е била придружавана от П. Ч. - неин настоящ съпруг, разпитан също като свидетел.

Признато е от ответника Ст.П. и че на 15.06.2022г не е имал определен режим на лични контакти със сина си Й. П. според постановеното съдебно решение.

Това се констатира и след извършена от съда служебно справка по водени между настоящите страни дела: с решение на ВОС № 1475/10.11.2019 по в.гр.д.№ 1884/ 2019 е отменено решението на ВРС-41с-в № 2783/20.06.2019г по гр.д.№ 750/2019г в частта му досежно местоживеенето на двете деца Й., род.30.11.2011г, и М., род.9.05.2017г, като е определено да бъде при тяхната майка Г. Мл.Ч., както и е определен РЛО на детето Й. с бащата С. Й.П. : всяка първа и трета седмица от месеца в дните-понеделник, сряда и петък, когато бащата води детето на тренировки по футбол от 17.30ч до 20.00ч. Така постановеното решение не е било допуснато до касационно обжалване с определение на ВКС № 787/24.09.2020 по к.гр.д.№ 1546/2020г.

По повод последваща заведена искова молба от Ст.П. с правно основание чл.59 ал.9 СК за изменение определения му РЛО, с решение на ВОС № 219/ 24.02.2023 по в.гр.д.№ 2181/2022 е отменено решението на ВРС-19с-в № 260279/13.05.2022 по гр.д.№ 2991/2021 и вместо него е постановено отхвърлянето на предявения иск.Понастоящем делото е висящо във ВКС. От това следва, че до влизане на съдебното решение по иска по чл.59 ал.9 СК действа РЛО, определен от съда по гр.д.№ 750/ 2019г.

Изложените в настоящата молба фактически твърдения от Г.Ч. съответстват на описаното в декларацията й и се потвърждават от дадените от страните обяснения и съвпадащите показания на разпитаните свидетели Ч. и Пенев относно времето, мястото и участващите лица, между които е

възникнал конфликтът, а именно: на 15.06.2022г, следобед/привечер в близост до Снек бар „Пико“ до Плувен комплекс „П.“, между родителите на детето Й. П. - Г. Ч. и С. П. е възникнал конфликт, на който е присъствало самото дете Й. и пряко взел участие и свид.П.Ч.-настоящият съпруг на молителката.

Конфликтът е възникнал след края на тържеството по повод желанието на бащата да вземе със себе си сина си Й. П..

Свид.П. Мл.Ч. излага следното: Д. започнал да подскача, станал неспокоен, тъй като се чул с баща си по телефона. Д. съобщил, че баща му казал, че Ч. трябвало да се махна оттам /т.е. да не присъства на събитието. С Г. обяснили на детето, че нямало нищо страшно; те щели да стоят настрана, ще гледат празника и нямало да има никакви конфликти и затова да бъде спокоен понеже е негов празник. Така и направили - седнали на една маса на около 10-на метра от мястото, където се провеждало тържеството.

Свидетелят излага, че детето Д. просто подскачало и било неспокойно, което му поведение свидетелят определя като състояние на притеснение, на което не отдал съществено значение, тъй като то често било в такова състояние, след като баща му се обадел и го притеснявал по някакъв начин. По неговите думи Д. често се чувал с баща си и всичко било нормално, освен когато С. понякога отправял някаква тема за притеснение и детето реагирало веднага.

С. звъннал на телефона на жена му, тя не вдигнала умишлено. После изпратил SMS на мобилния й номер: „Кажете на П. да се маха, че ще стане страшно.“ Тя не му отговорила на провокацията, след което той три пъти поред звънял на номера на свидетеля. Ч. не му вдигнал умишлено.

След 10-тина минути С. пристигнал в заведението заедно със своя приятел, който бил свидетел и по други дела, по име е И., а за фамилията му не бил сигурен, но сочи, че лицето било пред залата.

Когато пристигнали, Ч. и съпругата му седнали на по-отдалечена маса от мястото на тържеството, като ги отделяли няколко свободни маси, за да не се чувствал С. като баща по някакъв начин пренебрегнат.

Ответникът дошъл с И. и седнали в непосредствена близост до децата, които били на съседната маса. Там имало и учители. Родителите били встрани. Имало програма, връчване на дипломи, музика; децата играли на

плажа; били много. Д. нямал лична изява на тържеството.

Когато С. дошъл със свидетеля И., Ч. им кимнал, а ответникът му казал: „Само не ме поздравявай, само не ме поздравявай." Бил видимо напрегнат.

Свидетелят пояснява, че за деня на празника, 15.06.2022г, на бащата С. нямал РЛО с Д., като преди това два или три дни не го бил върнал, след съботата и неделята.

Когато тържеството приключило и дошло време да си тръгват, С. казал на Г. „Детето идва с мен!" и дръпнал детето за ръката да върви с него /това било още в бар „Пико"/. Направил го със сила, за да покаже на Д., че трябва да тръгва с него, като подробно описва начина на извършеното действие.

Когато И. тръгнал със С., Г. скочила и казала „С., детето няма да тръгва с теб. Днес нямаш РЛО с него." И се опитала да застане между С. и детето, при което ответникът засилил захвата и ускорил крачката с Д. по пътеката в пясъка, излизаща на пешеходната алея.

Вече на самата алея в Морската градина Г. успяла да застане между С. и детето. Ч. също се промушил и се изправил лице в лице срещу него. Детето било около тях. Свидетелят помолил ответника да не разваля празника на сина си и да не правел панаири. С. го заобиколил, тръгнал пак да хваща Д. и да го води нагоре по улицата. Г. непрекъснато се опитвала да застане между С. и детето, а ответникът я блъскал, бутал и я хващал за ръката по същия начин, по който хващал и детето, но я изблъсквал настрани. Д. бил силно обезпокоен - личало му, че изпитва огромен стрес.

Свидетелят спрял отстрани и се обърнал към приятеля на С. - И. и му казал „Виж какво прави твой приятел С.!" Може би тогава С. видял, че Ч. бил по-далеч и започнал да опитва да успокоява детето, виждайки тревожността му. С. седнал на нещо като парапет, Г. била до него и Д. и запитала съвсем спокойно детето при кого иска да отиде. В същото време и С. разпитвал детето, като видимо бил афектиран, с обезумял поглед. Тогава Г. го помолила да не поставя детето в конфликт на лоялност. По повод последното свидетелят пояснява, че това било констатирано за бащата в заключението на СМППЕ по едно от делата. Тогава Д. започнал тревожно да се оглежда, а след това пак започна гонитбата, което свидетелят, за да опише по-ясно, прави сравнение с планета и отстрани два сателита, които се въртят - единия сателит С., а другият – Г.. С. непрекъснато се опитвал да застане между Г. и детето, а

Г. се опитвала да му попречи, виждайки, че е обезумял. След като С. по-силно блъснал жена му, свидетелят решил, че без неговата намеса конфликтът нямало да спре и бутнал С., за да разбере, че може да упражни сила. С. го заобиколил и подгонил отново на дете нагоре по стълбите към улицата.

По-нататък в изложението си пояснява, че на Г. крещял с думите: „Остави детето при мен. Махни се от тука!“, съпроводено с бутане, блъскане, хващане на ръката. Към детето се опитвал да бъде спокоен, но само по тон. Според него детето виждало, че С. бил неадекватен.

По думите на свидетеля детето било в такъв стрес, че бягало най-напред и преценил, че е възможно то също да не е адекватно. След него тичал С., Г. била някъде встрани, а свидетелят отзад крещял „С., спри се! Детето може да излезе на улицата и да го блъсне кола.“ Стъпвайки на тротоара, Слава Богу, някакъв висш разум дошъл в С. и той спрял. Това бил моментът, в който ответникът осъзнал случило се понеже можело да стане опасно, тъй като оттам минават коли много бързо. След това се разделили, като Ч., Г. и Д. тръгнали надясно, а С.-наляво; не видял приятеля му И. къде бил.

Когато тръгнали към колата, детето видимо било разстроено, като свидетелят определя емоционалното му състояние като много тревожно: то плачело с думите „Аз съм виновен, аз съм виновен.“

По-нататък свидетелят излага, че и по отношение на него С. в присъствието на детето му казал: „Ще ти приключи докторската кариера. Ще те убия. Ще ти пратя хора“, което не било за първи пъти, тъй като и друг път също го бил правил. Признава, че по този повод свидетелят бил завел дело срещу ответника за заплахата за убийство, а впоследствие допълва и че има и друго за оспорване на произхода от баща на детето М., за което свидетелят твърди да е от него, което дело в момента било във ВКС.

Свидетелят пояснява, че на случилото се имало много очевидци – случайни минувачи, майки с колички и деца. В това време негов познат И.П. минавал с тротинетка по горната алея, която е по-близо до булеварда. Когато е минавал, Ч. не го бил забелязал, а след това разбрал, че той го бил видял. На следващия ден, докато паркира колата си до клиниката, на пътя видял И., с когото били познати от много години

Макар показанията на свидетеля да се ценят при условията чл.172 ГПК с оглед евентуалната му заинтересованост, съдът възприема същите за

обективни, тъй като изложението е много подробно, логически последователно и без вътрешни противоречия, включително с изнасяне на факти, неизгодни за самия свидетел. При това се потвърждава от показанията на свид.Пенев, казаното от ответника чрез неговия адвокат в о.с.з. на 1.09.2022г, коментирано по-долу.

Свид.И. М.П. излага, че познава молителката, нейния съпруг П. Ч. и детето Й.. На посочения ден правел обичайната си разходка с тротинетка из Морската градина понеже живеел много наблизо. Минавайки покрай басейна, видял П.Ч. на долната алея /очевидно свидетелят има предвид, че самият той е бил на горната алея, както и сам пояснява по-нататък, която алея е успоредна и е по-близката до булеварда–бел.от съдия–докл./. Спрял се, тъй като искал да поздрави Ч. и да си кажат няколко приказки, но не успял понеже станал свидетел на суматоха, някакво боричкане, което ставало в присъствието на детето Д.. Видимо агресивен младеж, в чието лице разпознал и указал на стоящия вдясно от него ответник Ст.П. и за когото пояснява, че не познавал, дърпал Г. за ръката; тя се опитвала да застане между него и детето Д.. Той я блъснал/бутал на няколко пъти, като в същото време викал на детето: „Ела при мен, тръгни с мен!“. По негово мнение детето било стреснато от нещата. Малко по-късно видял как П. Ч. се намесил и застанал между агресивния младеж и съпругата си, за да я защити. Тогава чул заплахи, отправени по адрес на П., приблизително: „Ще спра докторската ти кариера. Ще те убия. Ще ти пратя хора. Ще приключа с теб.“ По време на случилото се наоколо имало доста минувачи.

Малко по-късно, без да може да определи точно колко време било изминало, агресивният младеж /Ст.П./ тръгнал настрани по посока на басейна. С него вървял друг млад мъж, когото видял в гръб и за когото казва, че стояли заедно пред съдебната зала.

Като видял, че нещата може би ще се разминат, свидетелят продължил, без да се обажда на П..

На другия ден се видял с него – когато отивал към работа, пътят на П. бил покрай неговата къща и на улицата се срещнали случайно. Тогава разбрал какво се случило.

За опровергаване съдържанието на представената декларация ответникът се е позовал на показанията на сочения от него **свид.И. П. П.**,

който излага, че познава С. П., с когото са приятели от деца, майката Г., детето Й., с когото неговите деца играели заедно, а за П. Ч. казва, че познавал само визуално, като пояснява, че се били виждали в съда по повод друго дело, по което бил викан като свидетел, но не можел да си спомни точно.

На 15.06.2022г С. му се обадил в късния следобед, за да му каже да отиде с него на празненството на Д., тъй като по-рано имал разговор с детето, което искало баща му да присъства на тържеството и искал баща му да го вземе. Казал му, че П. също щял да бъде там и Д. бил обяснил, че не искал това да се случва и затова С. поискал свидетелят да отиде с него. Малко след 17ч били в бар „Пико“, близо до басейн „П.“. Когато пристигнали, П. и Г. седяли на маса. Двамата със С. седнали на разстояние от тях отвън, на терасата, а децата били вътре в закритата част на заведението. Д. видял баща си и отишъл при тях, прегърнал го, казал, че се радва, че бил дошъл и че искал да се прибере с него по-късно. От мястото на свидетеля трудно се виждало какво се случва вътре на празненството, но С. често ходел там, а и Д. идвал при тях и нещо си говорили с баща си тихичко. При Г. и П. бил отишъл веднъж и не се сещал за повече. В един момент Д. дошъл и помолил баща си да останел още малко, докато си поиграел с децата; оставил си телефона при тях; събул си обувките и отишъл на пясъка, където имало пак някакви атракции. Изминало доста време, когато Д. дошъл и помолил С. да си ходят, при което тримата тръгнали. След тях тръгнали Гери и П.. Г. започнала да дърпа Д. за ръката и казала детето да се прибира с нея. На С. казала, дърпайки го за ръката, че Д. не бил при него днес и че щял да се прибере с нея. На това С. отговорил, че се бил чул с Д. и детето искало да отиде при баща си. Впечатленията на свидетеля било, че двамата нещо се сдърпали. Детето казвало още нещо, но свидетелят просто не го чул понеже бил по-назад. След като вече се качили нагоре по стълбите /по които се излиза на долната пешеходна алея в Морската градина–бел.от съдията-докл./, това всичко продължавало така да си говорили и да се дърпали, след което горе вече намесил П. - хванал С. за дрехата /в областта на гърдите, *под брадата*/, от което Д. видимо се стресирал и побягнал. С. отблъснал ръцете на П., за да се защити и тръгнал след Д., понеже детето тръгнало да се изкачва по стълбите зад една автобусна спирка /очевидно се има предвид, че е прекосило горната алея, от която по няколко стъпала нагоре се излиза на автобусната спирка на самия бул.“П.“–бел.от съдията-докл./ Там вече Г. също тръгнала след тях. _С.

кликнал до Д. и му казал, че майка му искала да се прибере с нея и ще се чуели. Мисли, че през това време П. бил някъде зад тях, точно къде не помни, защото вниманието му било насочено към детето. По мнението на свидетеля след като С. настигнал детето, то чувствало спокойно.

Свидетелят заявява, че не би чул С. да отправя на висок глас закани към П. Ч., както и на Г. да бил отговарял по повод вземането на детето, а по-скоро си говорели единствено за това, че Д. е искал баща му да го вземе.

След поставянето на уточняващи въпроси от насрещната страна, свидетелят излага следното: спорът между С. и Г. бил за детето и ставал пред него самото. Отрича да е имало спор между С. П. и П. Ч., тъй като поне пред свидетеля С. не бил говорил с П. него ден по никакъв повод. След това потвърждава, че П.Ч. се бил обърнал към него с думите „И.е, виж какво прави твоя приятел? Пояснява, че докато се водел спорът, му било трудно да определи разстоянието, но бил на поне 5 крачки назад. Отрича детето в цялата тази ситуация да било плачело, треперело или бягало, след което отговаря утвърдително на поставения въпрос дали страните са тичали нагоре по алеята, по стълбите, които водели към спирката. С. тръгнал след Д., понеже детето тръгнало бягайки. На въпроса дали П. бил викал на С. да се осъзнае, защото минавали коли и могли да блъснат Д., свидетелят казва, че не можел да се сети. На въпроса кога Д. се бил спрял, тичайки по стълбите отговаря, когато С. го застигнал почти накрая на стълбите и били вече зад спирката. След като по първоначалните думи на свидетеля всичко се развивало много спокойно, на въпроса как си обяснява защо тогава детето е тичало нагоре по стълбите, а баща му да го следвал, свидетелят казва, че Д. не бил спокоен и бил видимо стресиран, но не може да каже дали е плакал. Потвърждава, че докато се случвало всичко това, наоколо имало минувачи. След като приключил целият инцидент двамата със С. тръгнали посока басейна, тъй като колата му била паркирана на големия паркинг на пристанището, а Д. си тръгна с Гери.

Във връзка с опровергаване твърденията на молителката ответникът е поискал и изслушването на детето **Й., 10г**, допуснато от ВРС, което е изложило следното:

Знае, че мама и тати спорели. На 15.06.2022г имало тържество, което било хубаво и забавно; по време на тържеството нищо не то притеснявало; играли на пясъка. Към края, когато тръгнали, били се разбрали с тати, без

мама да знае, да ходят на ресторант. Когато тръгнали нагоре, майка му ги спряла, а баща му казал, че ще бъде с него, защото се били разбрали да ходят на ресторант и Д. се бил съгласил. Не казал на майка си за това, защото нейния мъж, с когото баща му не се харесвали много много и Д. не искал да се виждат, за да не станело нещо. Баща му го бил попитал дали иска да отидат на ресторант с още един негов приятел. Като се качвали с баща си, двамата родители се скарали, защото майката не искала детето да отива с бащата и по думите на детето „почнали.....тати да ме дърпа и мама посяга да ме вземе. Тати я буташе и тогава ме дърпах за двете ръце при кого ще отида. Мама ме дърпаше за едната ръка, тати за другата. Тати махаше ръката на мама от мене, не съм много сигурен. Мъжът на мама казваше на тати да спре и тати ми даде право на избор при мама или при тати да ида. Аз не можех какво да отговоря. След това тати като махаше ръката на мама, мъжа на мама се скараха, сбиха се с тати. Аз тръгнах да избягам. Сам се спрях, защото се изплаших и те ми извикаха. От тази ситуация се почувствах гадно. Мама се разстрои, че не съм й казал, че ще ходя с тати. Не искам друго да кажа. Мама не ме пуска всеки път, когато искам да ходя при тати, само когато се пада при него. Преди ми даваше да ходя при тати. Преди, примерно когато съм бил при тати събота и неделя, и съм я питал, тя ми дава. Преди, когато бях на училище, точно не мога да кажа. Тя ме пуска и да ходя на рождени дни, ако съм искал да ходя на някой приятел“. За съпруга на майка си казва, че към него се обръща с „П.“ и че не е имало случай той да се е скарвал с баща му пред него.

В връзка с горното въззивният съд намира за уместно да изложи следното:

В настоящото производство нееднократно бе отклонявано искането на въззиваемия Ст.П., отправено чрез неговия процесуален представител адв.Вл.Д. за повторното изслушване по реда на чл.15 ЗЗДт или за разпит като свидетел на малолетното дете Й., за недопустимостта на което бяха изложени подробни правни съображения. Още повече, след като това вече е било сторено от РС в о.с.з. на 16.09.2022г по искане отново на ответника Ст.П..

Доколкото, обаче, изложеното от детето е обективизирано в протокола от о.с.з. на 16.09.2022г, съдът намира, че същото следва да бъде обсъдено. Още повече, че в писмения си отговор въззиваемият черпи доводи от „неподправеният му разказ“, който следвало да се като „най-правдоподобното

доказателство за действителното извънпроцесуално материалноправно положение“, в което били изпаднали страните в процеса в онзи ден, че от тях се установявало липсата на закани и заплахи от С. към П. /който не е страна в производството/ и че ситуацията правилно била квалифицирана от съда като спречкване, за което вина имала майката и нейният настоящ съпруг, както и че се установявало поведението на въззиваемия, след като майката се била противопоставила двамата да вечерят заедно понеже денят 15.06.2022г не бил в неговия режим наличен контакт, въпреки, че в представеното по делото съдебно решение по гр.дело, водено пред ВРС относно разширяването на РЛО между бащата и детето, майката в ПО изрично била заявила, че била предоставяла възможност на бащата да се осъществява такъв контакт и извън установения с предходното решение, Ст.П. бил пуснал детето, като го бил запитал какво желало да направи, което определяло поведението му като отговорен родител, въззивният съд намира.

На първо място. Съпоставени показанията на свид.Ив.П. с тези на детето и останалите двама, съдът намира същите за необективни и целящи подпомагане ответната страна, доколкото съдържат вътрешно противоречие в изложението на фактите, а като цяло потвърждаващи изложеното от молителката.

На сл.място. Сам по себе си фактът, че се настоява изслушването на детето говори за въвличането му отново в спора между двамата родители и „свидетелствайки“ за случилото се е било принудено да преживее отново описания инцидент, на който е бил очевидец и потърпевш, а това говори за липсата на осъзнатост у родителя, че „разпитът“ на детето се явява събитие, травмиращо допълнително неговата психика, която в тази възраст все още не е укрепнала.

По повод твърденията на молителката за фактите, че още преди началото на тържеството, отивайки към заведението, ответникът бил започнал да звъни на сина си Й. и детето му споделило, че ще бъде с майка си и съпруга й П., а Ст.П. му казал, че съпругът на майка му П. трябвало да се махне оттам и да не присъства на тържеството. Макар от третото неучастващо в производството лице Мобилен оператор „А1“ЕАД да не бе оказано съдействие в тази насока, от множеството косвени данни по делото може да се направи извода за осъществяването на такива – в тази връзка бе

изложеното от свид.П.Ч., разпитан във въззивното производство, от което се установява, че двамата със Ст.П. се са се познавали още отпреди свидетелят да се е познавал с молителката; по този повод са разполагали с телефонните си номера. Признание за този факт се съдържа и в направеното в о.с.з. на 1.09.2022г изявление от процесуалния представител на Ст.П.–адв.Вл.Д. в присъствието на самия ответник /л.110, гръб/, че бащата бил присъствал на тържеството по покана на детето, което му се обадило още към 16ч сл.обяд и разстроено му казало, че на празненството щял да присъства и П. /съпругът на Г./, а ответникът му казал, че не желаел Ч. да присъства. В тази връзка съдът възприема като уклончиви и неясни обясненията на ответника, целящи отклоняване и неоказване на несъдействие за изясняване на делото от фактическа страна, като първоначално бе отречено да разполага с мобилен телефон, а впоследствие, че имал, но посоченият номер /този, указан в молбата на Г.Ч. и потвърден от свид.П.Ч./, бил служебен на фирмата на баща му и че можело да бъде използван от други служители на фирмата, като бе отречено да го носел със себе си. Още повече, че свид.Ив.П. излага узнатото от самия ответник за водени предварителни разговори между бащата и сина. От това следва, че очевидно Ст.П. е разполагал с тел.номер, чрез който нееднократно е контактувал със сина си и че неговият тел.-номер не е би непознат нито за детето, нито за майката на сина му, нито за П.Ч..

Така служебно известните на съда данни за водените между страните множество дела с различно правно основание, свързани с регулиране на личните отношения по повод детето Й., процесуалното поведение на страните, вкл. и на техните представители както в първоинстанционното производство, така и настоящото, говорят за силно изострени и конфликти отношения до степен на нетърпимост, на която основа се е развило случилото се на 15.06.2022г, като се изяснява, че повод за това е бил проведеният между бащата и синът разговор, в който родителят е отправил предложение към детето след тържеството да отидат на ресторант заедно с един негов приятел /има се предвид свид.Ив.П., за който става ясно от делото, че детето познава/, за което му намерение, обаче, майката не трябвало да знае и не е била поставена в известност и впоследствие. Узнаването на това му намерение е провокирало възникналия впоследствие конфликт между тях, довел до упражняване на физическо и емоционално насилие над молителката, на което детето е станало очевидец и с това е било пряко въввлечено в конфликта

между родителите, а това следва да бъде квалифицирано като емоционално насилие над него - за преживяванията на детето се съди, както от дадената от него емоционална оценка на случилото се - че се е почувствало „гадно,, а по думите на свидетелите детето е било стресирано, уплашено, накрая и разплакано, казвайки, че се чувства виновно за случилото се.

Очевидна последица е децата да изпитват напрежение, дискомфорт и да страдат от въвличането им в конфликта на родителите. Обстоятелството, че отношенията между съпрузите са обтегнати не може да оправдае поведението на ответника. Дори по делото да има индикации за проявено от страна и на майката неадекватно такова, което да е допринесла за доразпалването на конфликта, това не освобождава от отговорността на ответника за собствените му действия и поведение.

След като съдебното решение по иска на Ст.П. с правно основание чл.59 ал.9 СК не е влязло в законна сила, към настоящия момент е действащ РЛО, установен с предходното съдебно решение по гр.д.№ 750/2019г режим на лични отношения. Няма спор и относно това, че майката е предоставяла възможност на детето да се вижда с баща си дори извън установения разширен режим. Не е спорно и че предните четири дни детето е било с бащата. Затова е несъстоятелен доводът на въззиваемия, че майката се била противопоставила двамата да вечерят заедно понеже денят 15.06.2022г не бил в неговия режим наличен контакт, след като в производството по иска на Ст.П. по чл.59 ал.9 СК, изрично била заявила, че била предоставяла възможност бащата да осъществява контакт и извън установения с предходното решение, както и че Ст.П. бил пуснал детето, като го бил запитал какво желало да направи и това определяло поведението му като отговорен родител. Налага се тъкмо обратният извод – действията му говорят за манипулативно спрямо детето поведение, изразяващи се в опит за тайно съюзяване с него, предлагайки му да отидат на ресторант, без майката да знае за това и без дори впоследствие да я постави в известност. При положение, че на същата е възложена родителската отговорност за упражняване преките и непосредствени ежедневни грижи за детето, както и при наличните влошени отношения между тях, очевидно ответникът с поведението си е създал предпоставка за възникването на конфликта, довел до осъщественото от негова страна физическо и емоционално насилие над майката и детето.

В обобщение. Изложените в молбата и декларацията факти не са опровергани от ответната страна по убедителен начин и като краен се налага изводът, че по отношение на майката и детето са били извършени актове на насилие, които попадат под хипотезата на чл.2 ал.1 и ал.2 ЗЗДН и даващи основание за уважаването на молбата ѝ, като по отношение и на двамата молители бъде приложена мярката, визирана в чл.5 ал.1 т.1 ЗЗДН – ответникът да се въздържа от извършването на домашно насилие. Що се отнася до искането в останалата част–за прилагане на другите посочени мерки, в конкретния случай съдът ги намира за неподходящи с оглед интензитета на конкретната случка и преценката, че това само допълнително би влошило отношенията между двамата родители.

Не на последно място следва да се посочи, че визираните в ЗЗДН мерки имат за основна цел да се осигури защита на лицата, претърпели домашно насилие, а не да се осигурява защита правата на лицата, извършили насилието и затова несъстоятелен би бил аргумент, че с прилагането им би се ограничила възможността на бащата да контактува с детето.

На осн.чл.5 ал.4 ЗЗДН на ответника следва да бъде наложена и мярката глоба в размер на 500лв.

Достигането до правни изводи, различни от тези на ВРС, предпоставят отмяната постановеното решение и постановяване на друго за уважаването на молбата за защита от домашно насилие.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението на ВРС-48с-в № 2889/27.09.2022г по гр.д.№ 9320/2022г в частта му, с която е отхвърлена молбата на Г. М. Ч. ЕГН *****, лично и като майка и законен представител на детето Й. С. П. ЕГН *****, против С. Й. П. ЕГН ***** с адрес гр.Варна ул.“К. Ш.“ ***, за предприемане мерки за защита по ЗЗДН поради извършени актове на домашно насилие на 15.06.2022г в гр.Варна, следобед около 19.15ч в Снекбар „Пико“, до Плувен комплекс „П.“; **ОСЪДЕНА** Е Г. М. Ч. ЕГН ***** да заплати по сметка на ВРС държ. такса в размер на 25лв, на осн.чл.11 ал.2 ЗЗДН; **ОСЪДЕНА** Е Г. М. Ч. да заплати на С. Й. П. сумата от 900лв-заплатено адв. възнаграждение, на осн.чл.11 ЗЗДН,

като вместо него ПОСТАНОВЯВА

ЗАДЪЛЖАВА С. Й. П. ЕГН ***** с адрес гр.Варна ул.“К. Ш.“ ***, ДА СЕ ВЪЗДЪРЖА извършване на домашно насилие спрямо Г. М. Ч. ЕГН *****, както и малолетното дете Й. С. П. ЕГН *****, двамата с адрес: гр.Варна с.о.“Т.“ ул.“16-та“ ***, на осн.чл.5 ал.1 т.1 ЗЗДН.

НАЛАГА на С. Й. П. ЕГН ***** с адрес гр.Варна ул.“К. Ш. ***, ГЛОБА в размер на 500лв /петстотин лева/, на осн.чл.5 ал.4 ЗЗДН.

ПОТВЪРЖДАВА решението на ВРС в останалата част, с която е отхвърлена молбата на Г. Ч. за налагане мерките по чл.5 ал.1 т.3 и т.5 ЗЗДН.

ОСЪЖДА С. Й. П. ЕГН ***** с адрес гр.Варна ул.“К. Ш.“ ***, да заплати по сметка на ОС-Варна държавна такса в размер на 25лв, на осн.чл.11 ал.2 от ЗЗДН.

Да се издаде заповед за защита, на осн.чл.15 ал.2 ЗЗДН, в която да бъде вписано предупреждението по чл.21 ал.3 ЗЗДН.

За присъдените държавни такси да се издаде служебно изпълнителен лист, на осн.чл.22 ЗЗДН.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на осн.чл.17 ал.6 ЗЗДН.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____